

Sygn. akt: I C 971/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Hubert Wnorowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. w Kętrzynie

sprawy z powództwa E. M. C. (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko W. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej W. G. na rzecz powoda E. M. C. 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 6 607,13 zł (sześć tysięcy sześćset siedem złotych i trzynaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 08.10.2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej W. G. na rzecz powoda E. M. C. 2 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 2.217,00 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 971/20 upr

UZASADNIENIE

Powód E. M. C. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej W. G. kwoty 6 607,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podniósł, że wierzytelność powstała wskutek zawarcia w dniu 2 lipca 2019 roku przez pozwaną i (...) S.A. z siedzibą w O. umowy pożyczki o nr (...). Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na rzecz CS I Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., który w dniu 9 lipca 2019 roku dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana nie wywiązała się warunków umowy. Na dochodzoną wierzytelność składa się kwota 3 811,10 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 90,98 zł jako suma odsetek umownych do dnia wypowiedzenia umowy oraz kwota 35,85 zł tytułem odsetek maksymalnych od przeterminowanych rat kapitałowych oraz odsetek naliczonych od dnia następnego od wypowiedzenia umowy do dnia sporządzenia pozwu, a także kwota 2 669,20 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki.

Pozwana W. G. wniosła o oddalenie powództwa. Zakwestionowała skuteczne zawarcie umowy pożyczki oraz istnienie klauzul niedozwolonych w tej umowie. Kwestionowała także ważność umowy sekurytyzacji i umowy ramowej. Jednocześnie podważyła wysokość dochodzonego roszczenia oraz składowe tego roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 lipca 2019 roku pozwana W. G. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w O. umowę pożyczki o nr (...) na kwotę 4 900 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 10 518,74 zł. Miała zostać spłacona w 30 ratach miesięcznych do dnia 7 stycznia 2022r. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 5 618,74 zł z czego 3 665,04 zł stanowiła prowizja operacyjna, 1225 zł prowizja za udzielenie pożyczki, a 728,70 zł odsetki umowne w wysokości 10% w stosunku rocznym.

(d.: umowa - k. 34-38, harmonogram k. 90-91)

Na poczet spłaty umowy pożyczki pozwana dokonywała miesięcznych spłaty w kwotach 373,32 zł w sierpniu 2019 roku, a od września 2019 roku do maja 2020 roku w kwocie po 366,10 zł. Po tym okresie zaprzestała spłat. Łącznie spłaciła kwotę 3675,44 zł.

Wierzyciel pierwotny (...) S.A. i (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. w dniu 3 lipca 2019 roku zawarli umowę cesji wierzytelności, na mocy której wierzytelność z tytułu pożyczki udzielonej pozwanej została przeniesiona na rzecz Funduszu, który w dniu 9 lipca 2019 roku umową sekurytyzacji dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda.

(d.: umowa cesji – k. 29-32 i 114-117, załącznik do umowy cesji k. 118, umowa sekurytyzacji – k. 26-28 i k. 110-112, załącznik do umowy sekurytyzacji k. 113).

Pismem z dnia 10 sierpnia 2020r. umowa została wypowiedziana powódce z uwagi na zaległości w spłacie rat pożyczki. Wypowiedzenie zostało doręczone dnia 13 sierpnia 2020r.

(d.: pismo – k. 45, potwierdzenie doręczenia – k. 124)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda. W ocenie Sądu brak podstaw by odmówić im wiarygodności. Wiarygodność złożonych przez stronę powodową dokumentów nie była też kwestionowana przez pozwaną.

W szczególności co do zawarcia przez pozwaną umowy należy wskazać, iż powód przedłożył umowę zawartą przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym potwierdzoną za zgodność z oryginałem, a także wniosek o pożyczkę i harmonogram spłat, wszystkie potwierdzone za zgodność.

W ocenie Sądu brak również podstaw do kwestionowania skuteczności umowy przelewu wierzytelności oraz umowy sekurytyzacji oraz tego, iż przedmiotem tych umów była wierzytelność z tytułu umowy zawartej z pozwaną. Prawidłowe – zdaniem Sądu – było również umocowanie osób, które złożyły podpisy pod wskazanymi umowami. Faktem jest, iż kwestia umocowania została dopiero wyjaśniona i uzupełniona w piśmie procesowym powoda złożonym na skutek zarzutów zawartych w odpowiedzi na pozew. Jednak na dzień orzekania nie budziła już wątpliwości.

Zgodnie z art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). Pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy (Z. Gawlik: Komentarz do art. 720 Kodeksu cywilnego; komentarz LEX 2014). Obowiązkiem pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu

umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie (oprocentowanie pożyczki).

W ocenie Sądu powód podolał ciężarowi udowodnienia powyższych okoliczności. Fakt zawarcia umowy pożyczki, jej warunki oraz okoliczność przeniesienia na pozwaną określonej w umowie ilości pieniędzy wynikają z przedłożonych przez powoda dokumentów, w szczególności umowy pożyczki. Pozwana nie kwestionowała przy tym otrzymania przedmiotu pożyczki. Stosownie do art. 230 k.p.c. Sąd uznał zatem te fakty za przyznane.

W kwestii dokonania częściowej spłaty zaciągniętego zobowiązania w wysokości wskazanej przez powoda wskazać należy, iż w odpowiedzi na pozew pozwana kwestionuje co prawda wysokość dochodzonego roszczenia oraz składowe tegoż roszczenia, jak również wyliczenie przez powoda kwot zadłużenia, jednak na powyższe okoliczności nie przedłożyła żadnych dowodów, ani nawet własnego wyliczenia należności. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu, iż doszło do spełnienia świadczenia z tytułu spłaty kapitału i rozmiaru spełnionego świadczenia, ciążył na pozwanej, a nie na powodzie, ponieważ to pozwany wyciąga z faktu spełnienia świadczenia korzystne dla siebie skutki prawne. W związku z tym to na pozwanej - stosownie do art. 232 zd. 1 k.p.c. - ciążył ciężar udowodnienia, że spełniła świadczenie w rozmiarze większym aniżeli wskazywany przez powoda. W niniejszym postępowaniu strona pozwana nie sprostowała ani ciężarowi dowodu (art. 6 k.c.), ani ciężarowi udowodnienia (art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 720 k.c., skutkiem przeniesienia na własność biorącego przedmiotu pożyczki przez pożyczkodawcę jest, powstający w tym momencie po stronie pożyczkobiorcy, obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Należy wskazać, iż pozwana nie wykazała dokonania zwrotu pożyczki w całości oraz nie kwestionowała terminów oraz wysokości spłat przedstawionych przez powoda.

Co do dochodzonych przez powoda odsetek z tytułu oprocentowania pożyczki, należy zauważyć, że znajdują one podstawę w umowie pożyczki i są zgodne z art. 359 § 2¹ k.c. W przypadku skapitalizowanych odsetek dochodzonych od przeterminowanego zadłużenia, znajdują one swoją podstawę w pkt. 7 umowy pożyczki i są zgodne z art. 481 §2 k.c.

Sąd nie znalazł podstaw do oddalenia żądania strony powodowej, w części dotyczącej prowizji od udzielonej pożyczki. W ocenie Sądu nie zasługują na uwzględnienia podnoszone w tym zakresie przez stronę pozwaną twierdzenia o tym jakoby kwota prowizji była sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco naruszająca interes pozwanej. Z okoliczności sprawy wynika, że kwota prowizji nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczonych w sposób określony w art. 36a ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (j.t.: Dz.U. z 2019r., poz. 1083). Zdaniem Sądu nie można zatem uznać, aby wysokość prowizji za udzielenie pożyczki ustalona w sposób przewidziany przez ustawodawcę, była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego bądź też prowadziła do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. W ocenie Sądu brak również podstaw do twierdzenia, jakoby umowa pożyczki zawierała klauzule niedozwolone.

W zakresie wymagalności całej kwoty pożyczki pozostałej do spłaty Sąd orzekł na podstawie niekwestionowanych przez stronę przeciwną dokumentów w postaci wypowiedzenia umowy pożyczki i dowodu jej doręczenia pozwanej. Zgodnie bowiem z postanowieniami umowy (pkt. 34 i 35) powód był uprawniony do wypowiedzenia umowy pożyczki w przypadku zalegania z płatnością co najmniej dwóch rat.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w pkt I wyroku.

Rozstrzygając o odsetkach należnych od zasądzonej kwoty Sąd uwzględnił żądanie pozwu i zasądził je od dnia wniesienia pozwu, tj. od 08.10.2020r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 - 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Sąd uwzględnił przy tym wysokość opłaty od pozwu poniesionej przez powoda (400,00 zł), koszty zastępstwa procesowego w wysokości wynikającej z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t.: Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).